

Z CIZÍCH REVUÍ

a) *Revue*s německé.

*Militärwissenschaftliche und
technische Mitteilungen.*

Ročník XL. (1929), sešit září—říjen.

Obstl. Dr. Oskar Regele: Die
Entwicklung der türkischen
Macht.

Úvaha pojednává o obležení Vídně
před 400 lety. Staré Turecko bylo
tehdy velmocenským státem, který
existoval přes 600 let. Turecko však
také nebylo prvním státem, který se
snažil zmocnit některé části Evropy.
Také Peršané se vydali do Evropy,
ale byli opět vypuzeni Řeky a Makedo-

ňany. Hunové pronikli až do Francie,
kde jim Římané připravili porážku.
Pokud jde o vlastní úvahu, popisuje
autor vpád asijských národů do Ev-
ropy, při čemž celkem stručně je po-
dán obraz býv. turecké moci.

Obst. a D. Ing. Günther Burstyn:
Die Belagerung Wiens vor
400 Jahren.

Před vyličením obležení města Vídně
předchází kritika a popis tehdejšího
tureckého vojska. Vidíme, že turecké
vojsko a celý národ byly čistě jez-
deckým národem. Jejich taktika zále-
žela hlavně v náhlém překvapení.
Turci přepadali opevněná místa, sídla

šlechticů, a odvádějí zajatce do své země jako otroky. Historie obležení Vídně přináší věci celkem známé. Je vylíčen nástup Turků k obležení Vídně, boj o Vídeň. Autor ke konci praví, že turecké vojsko nebylo odraženo zbraněmi obráncovými, nýbrž hladem, nemocemi a špatným počasím.

Hptm. a D. Schelchelbauer: Kampf-fahrten des k. u. k. Panzer-zuges II.

Autor líčí tu historii obrněného vlaku II, a jeho použití u Montfalcone, Bollwerk, Zablotow. Vylíčení boje podává čtenářům obraz důležitosti této zbraně.

Gen. d. R. Ratzenhofer: Die Deutschen im sterbenden k. u. k. Heere.

Pisatel článku se snaží naznačiti, jak neprozřetelné bylo na počátku války, že se u ústředních mocností ujala myšlenka, že tato válka je válkou mezi Němci a Slovany. Probírá Rakousko a jeho nacionální složení a přichází k závěru, že Němci v Rakousku-Uhersku byli vlastně v menšině. Snadno se to dá posouditi ze statistiky, podle které Němců bylo 24%, Slovanů 49%, Maďarů 19%, Rumunů 8%. Již z těchto čísel je zřejmo, jaké opatrnosti bylo třeba při posuzování národnosti. Podle jiné statistiky mohlo se tehda počítati, že 272 praporů mělo více než 30% Němců. Autor upozorňuje na německé vlastenectví a praví, že se nevyskytly případy hromadné deserce. Němci v poměru k ostatním rakousko-uherským národům nejvíce se zúčastnili bojových akcí. Článek oplývá různými předpoklady a výpočty, vše je vlastně samá kalkulace, která není podepřena žádnými doklady.

Hptm. a D. Hans Ritter: Das Eingreifen von Luftstreitkräften in den Kampf auf der Erde.

Na začátku úvahy uvádí autor příklad činnosti bitevního letectva z francouzského bojiště a praví, že německé vedení poznavši účinky francouzského bitevního letectva, odhodlalo se použití této nové letecké taktiky při jarní ofenzivě 1918. Organizační taktickou jednotkou byl bitevní sled 6 letadel. Stávaly se případy, že bylo použito také většího počtu bitevních letadel, takže podrobný letecký oddíl dosáhl značných výsledků. Jejich taktická úloha byla především spatřována v tom, v kritickém okamžiku pomoci pěchotě při útoku. Bitevní letectvo musilo v tomto okamžiku nízko létat, zasáhnouti do boje a strhnouti vlastní vojsko s sebou. Autor dále uvádí jednotlivé způsoby náletu, počet zařazených jednotek, výšku letu a p.

Gmjr. d. R. Ing. Otto Ellison-Nidlef: Die Wirkung schwerster Steilfeuergeschütze in Position-lafette.

V lednu v prvním sešitě uveřejnil mjr. Heigl studii o významu dělostřeleckého materiálu, a tu autorovi připadla myšlenka doplniti tuto studii úvahou o účincích houfnic na pevnostní stavby. K tomuto účelu jako cíl byl postaven úkryt bezpečný proti pumám, na který se střelilo 24cm moždírům. Studium cizího dělostřelctva dospělo se k cenným poznatkům. Na příklad mohlo se dokázati, že 21cm italská houfnice proti rakouským z roku 1880—1890 byla by na italské frontě účinnější než pozdější 24cm moždíř proti stejnému italskému typu. Autor probírá také případy z rusko-japonské války, zmiňuje se stručně o technických datech děl a o účincích jednotlivých střel. Konečně uvádí příklady z dřívějších válek i ze světové války, hlavně pak z italské fronty, kde se dovidáme o účincích dělové palby na pevnostní zařízení a úkryty.

Mjr. Dr. Fritz Franek: Moderne Ausbildungsbehelfe.

Moderní výcvičné pomůcky rozlišuje autor podle teoretického a praktického výcviku. K teoretickému výcviku se hodí obraz, modely a průřezy, plastický stůl, film, střelecká i válečná hra a literatura. K praktickému výcviku se hodí: zjišťování nepřítelů a jeho učenění, zjišťování palby a její účinek, při čemž nutno rozeznávat vlastní a nepřátelskou palbu. Konečně do praktického výcviku zařazuje autor atrapy letce, plyn a pumy. O každém tomto případě pojednává velmi obšírně.

Mjr. a D. Dr. techn. Fritz Heigl: Die Entwicklung des Artilleriematerials seit 1914.

V této studii zmiňuje se autor o novém vynálezu pancéřových granátů a popisuje dělo „Vickers-Mörser“.

Obst. a D. Adolf Fischer: Infanterie Sonderwaffen.

V úvodu praví autor, že máme-li říci něco pozitivního o doprovodných zbraních pěchoty, nutno poznati také poznatky, které učinila továrna Škodova během války. Pro konstrukci doprovodných zbraní nutno znáti nejdříve, čeho potřebuje trupa a jaký může být výkon. V své úvaze probírá hlavně výkonnost pěchoty, jednak za boje v osadách a v zákopech, jednak za pohybné války. Svou úvahou chce vzbuditi zájem o zbraně pěchoty, aby v praxi nencsila s sebou arsenál zbraní, nýbrž jen to nejnnutnější.

Hptm. Kurt Fechner: Die Psychotechnik und ihre mili-

tärische Bedeutung. Na počátku úvahy seznáváme definici psychotechniky a její význam. Poté pojednává obsírně o jejím vojenském významu. Již z prvních řádků se dá usuzovat, že psychotechnika pro rakouské vojsko je něčím novým. Pisatel článku uvádí jiné státy, kde je běžnou věcí. Uvažuje o rakouské armádě, že nutno činit rozdíl mezi vojskem námezdným a armádou doplňovanou podle všeobecné branné povinnosti.

Sešit listopad—prosinec.

Gmjr. a. D. Hugo Kerchnawe: Das amtliche österreichische Kriegswerk.

Článek je recensí III. sešitu díla „Oesterreichs-Ungarns letzter Krieg“. Jsou uvedeny stručné obsahy jednotlivých kapitol.

Dr. Phil. Konrad Leppa: Das Hirn des Heeres.

Náčelník štábu Boris Šapošnikov vydal třísvazkové dílo „Das Hirn des Heeres“, kde se pokouší vyličit stanovisko ruského generálního štábu před válkou a jeho vlivy na řízení státu. Autor článku přináší vlastně výňatky z této knihy a zdůrazňuje jednotlivé myšlenky autorovy.

Gen. d. R. Emil Ratzenhofer: Deutsches Schicksal beim Zusammenbruch.

Úvaha probírá historické chvíle rozkladu rakousko-uherské armády počátkem listopadu 1918, hlavně se zmiňuje o italské frontě. Podle italských zpráv na sklonku války padlo do zajetí 436.674 rakouských vojáků. Autor článku pochybuje o této číslci tvrdě, že tito zajatci byli zajati při postupu Italů do vnitrozemí, kde se již nedalo počítati s jejich odporem. Rakousko-uherská armáda měla v říjnu 1918 počet živých 6.000.000 mužů, t. j. asi 11% všeho obyvatelstva. 400.000 mužů bylo nemocno v zápolí, zajatců v táborech bylo 270.000, civilních zaměstnanců u železnice a p. bylo 300.000. Součet těchto osob činí 1.570.000, takže počet živých branné moci v širším smyslu slova činil 4.430.000. Mezi nimi bylo asi 600.000 Němců-Rakušanů.

Autor připojuje také tabulku, z které vyplývá rozdělení sil na jednotlivé bojiště. Bere v úvahu počet živých 3.500.000, při čemž na př. italská fronta měla 60 bojových jednotek, 238.900 pušek, 960.000 počet živých, 142.820 osob ve výcvičných formacích, celkem 2.500.000 osob.

Podobně líčí autor i ostatní bojiště. Průměrný počet živých divise byl 16.000, z čehož bojový počet činil 7000 z něho bylo 4300 mužů v palebném postavení.

Kapitola „Německo-rakouské vojsko“ líčí, kde Němci a v jakém počtu byli zařadění na jednotlivých frontách. Celá úvaha projevuje enahu zdůraznění zdatnosti a věrnosti rakouských Němců přes to, že byli v menšině proti různým národům v býv. armádě zastoupením.

Heerführer der Entente im Weltkrieg.

Redakce časopisu přináší posudky o činnosti známých vůdců Dohody, knížete Nikolajeviče, generála Cadorny, Focha.

Mjr. a. D. Mayer: Werwendung und Bekämpfung von Panzerzügen im Burenkrieg 1899/1902.

Podle autorova názoru budou mít v příští válce obrněné vlaky význačnou úlohu. Již burská válka ukázala, co znamená obrněný vlak jako bojová jednotka, když se účelně řídí a ji se používá.

V roce 1899, krátce před vypuknutím války, byly postaveny v kapské kolonii 4 obrněné vlaky. Každý vlak byl složen z lokomotivy a z 2 nákladních vozů chráněných pancéřovými štíty. Lokomotiva byla mezi těmito obrněnými nákladními vagony.

Autor v dalším pojednání líčí průběh bojů s Bury, okupaci jednotlivých míst a zásobování obrněných vlaků. V závěru přirovnává obrněný vlak k válečné lodi, která má také možnost ovládat velký prostor. Nyní, po nabytých zkušenostech, kdy možno poskytnouti obrněnému vlaku také zajištění s boku jezdci a motocyklisty, jeho důležitost se jenom stupňuje. Konečně používáním mlhy může se obrněný vlak snadno náhle objeviti a také zmizeti.

Gmjr. d. R. Büttner: Verwendung schwerer Maschinengewehre und Angriffsgeist der Infanterie.

Na počátku úvahy praví autor, že se těžký kulomet ukázal zbraní, která ve světové válce vyhověla požadavkům na ni kladeným, dokonce různá očekávání byla předstížena. Uvádí mnoho případů z války, jak se používalo kulometů, zdůrazňuje význam palebné síly, učenění kulometů do hloubky, význam kulometné palby při panujícím útočném duchu vojska. Bez dobrého ducha pěchoty, i když bude pěchota řádně vyzbrojena, není možno očekávatí zdárných výsledků.

Obstl. Dr. Rendulič: Das Bataillon als Vorhut.

Z úloh, které připadají předvoji, jsou to dvě, a to: technické a taktické zajištění. Mezi technickým zajištěním uvádí autor známé zásady, jako odstraňování překážek s cesty, ochrana

proti letectvu, používání postranních cest a p. Taktické zajištění provádí divise v přiděleném úseku. Úkolem předvoje zhruba má být zajištění valného voje před náhlým napadením nepřítele a dále má předvoj umožňovat valnému voji zahájení boje.

Abý předvojový prapor mohl svou úlohu řádně plnit, autor míní, že mu nutno dát také nějaké obranné prostředky. Tedy mimo střeleckou kulometnou rotu měl by mít také pěchotní dělo, spojovací a ženijní čet. Dále doporučuje autor přidělení jezdců, cyklistů a obrněných aut. V tomto případě musí velitel předvojového praporu umět zacházet s přidělenými prostředky.

To jsou asi hlavní rysy úvahy. V dalším pojednání probírá autor případ, kdy během pochodu dojde k útoku na nepřítele v obraně, střemnutí s nepřítelem v samé blízkosti, provedení útoku předvojem — musí-li jej provést na vysunuté nepřátelské části. Z pojednání si učiníme dobrý obraz, jak velitel praporu používá přidělených prostředků. Na velitele praporu kladou se tím značné požadavky, hlavně co se týká správného taktického řešení, posouzení situace a konečně i rozhodnutí. Splnění úkolu kladeného na velitele předvojového praporu jest velmi těžké.

Gmjr. Büttner: Gedanken zur neuen Schießvorschrift der Infanterie.

Rakuské spolkové ministerstvo vojenství vydalo druhý sešit střeleckého předpisu pro pušku a lehký kulomet, pistolí a těžký kulomet. Autor podává velmi obsáhlou recenzi, při čemž poznamenává, že se střelecký předpis vyznačuje dokonalostí a jasností ve vyjadřování, takže bude i v zahraničí příslušnými činiteli oceněn.

Hptm. Sauer: Was bezweckt die freiwillige Sportpflege im Bundesheer? Článek probírá význam tělovýchovy se všeobecného stanoviska a celkový obsah by byl, že člověk tělesně vychovaný daleko lépe zdolává životní překážky než takový, který zůstává tělesně nevyspělým.

V svém pojednání přechází autor na tělovýchovu v rakuském vojsku, kde je dvoji: služební a dobrovolná.

Celkem nepřináší studie nic nového, má být vlastně jakýmsi podnětem příslušným kruhům pro pěstování tělesné výchovy v armádě.

Mjr. a D. Dr. techn. Fritz Heigl: Die Entwicklung der Artillerie seit 1914. Probírá různé systémy děl anglických, amerických, japonských a j. Napsal již mnoho vědeckých článků, jejichž seznam je na konci stati připojen. Redakce časopisu oznamuje, že všechna čísla, v kterých je probírá dělostřelecký materiál, lze ještě dostat.

Hptm. Dr. Gustav Däniker: Zwei Infanteriegeschützttypen der Firma Vickers-Armstrongs Ltd.

Autor praví v úvodě, že žádné doprovodné dělo nesplnilo požadavků na ně kladených. Jen dělo výše uvedené firmy zdá se velmi dokonalým. Na výrobu tohoto děla dostala licenci Českomoravská-Kolben-Daněk, kterážto továrna prý je začne vyrábět. Obě děla jsou velmi podrobně popsána, mnohé fotografie a nákresy usnadňují studium celého pojednání.

Oberintendant Hevler: Die neue Feldbäckerei des Bundesheeres.

Po zkušenostech s polními pekárnami ze světové války přikročilo Rakousko k studiu dokonalejšího zařízení. Výsledek byl, že byla postavena nová motorisovaná polní pekárna vzor M01/29, která byla vyzkoušena v roce 1929 na manévrech 2. brigády, kde se osvědčila. Polní pec je složena ze dvou dílů, a to: z nákladního auta, na které je zavěšena vlastní polní pekárna, umístěná na aut. chassis. Výhodou této pekárny je velká pohyblivost a tím i vzrůst dispozičních možností. Nemusí se často přemísťovat, takže tím stoupá i její výkonnost. K článku jsou připojeny také dvě fotografie, z kterých se dá usoudit, jak účelně je řešena automobilní polní pekárna. —ar.

b) Revues italské.

Esercito e nazione.

(Pokračování.)

Roč. IV. (1929), číslo 9. — Září.

C. Geloso: Francouzská a italská taktika.

Autor srovnává taktické zásady francouzské „L'Instruction Provisoire sur l'emploi tactique des Grandes Unités“

z r. 1921 se zásadami italských předpisů o užití velkých jednotek a užití divise (Norme generali z r. 1928) a dochází k závěru nepříznivému pro francouzskou taktiku. Francouzi byli při sestavování předpisů příliš pod vlivem zkušeností z pozicičních bojů světové války a duch předpisu je namířen proti hlavnímu nepříteli — Německu. Podmínkou úspěchu pěchoty je mo-

hutná materiální a palebná převaha a zanedbáván je lidský faktor, jehož důležitost oceňuje Itálie. V užitém dělostřelectvu není rozdíl. Jezdeckto však je u Francouzů samostatnou zbraní, kdežto pro Italy je spíše orgánem převýdným, jsouc včleněno v „rychlé sbory“ s cyklisty a doplňkovými zbraněmi. Z letectva tvoří Itálie samostatnou „vzdušnou armádu“, jež pracuje síce v prspěch velkých jednotek, není však jejich částí, třebaže svěřované mu úkoly jsou v obou armádách totožné. V celku francouzská instrukce zdůrazňuje spíše důležitost mocných zbraní, italská pak význam mravní převahy.

Z taktiky zbraní přináší časopis příklad nepřímé střelby těžkých kulometů (D. Tossi) a námět řešící činnost děl, oddílu (10 cm) podporujícího za přibližování předvojový prapor (S. Pelligra).

C. Cesari líčí vznik a průběh Panamského průplavu.

Ze série článků o vojenských hranicích evropských států jest v časopise obsažena studie o hranicích států balkánských: Jugoslaviie, Bulharska a Albanie (D. Deambrosio).

V. Franchini končí II. část své studie o hospodářské mobilisaci Itálie za války 1914—18.

číslo 10. — Říjen.

Bahr.: Propasená námořní bitva 19. srpna 1916.

Světová válka byla právem nazvána „válkou zameškaných dobrých příležitostí“. Události v Severním moři 19. srpna plně potvrzují tuto definici vzhledem k anglickému loďstvu.

Po bitvě u Jutska dne 31. května 1916 (viz „Vojenské rozhledy“ z r. 1923) zamýšlel admirál von Scheer znovu provést plán podobný onomu, jenž vedl k této bitvě. Ztráty německého loďstva byly v srpnu 1916 zhojeny a duch námořnictva byl výborný, znalo již svého protivníka, změřivši s ním své síly v nerozhodné bitvě u Jutska.

Admirál von Scheer zamýšlel vyplout s celým loďstvem k anglickému pobřeží, kde na hlavních cestách připravil eskadry ponorek, jež měly napadnouti soustřeďující se anglické loďstvo. Průzkum do boků byl svěřen vzducholodím. Způsobí-li ponorky nepříteli velké ztráty, promikne loďstvo až k britskému pobřeží a bude bombardovati Sunderland. Za návratu budou ponorky napadatí pronásledujícího nepřítele a umožní loďstvu návrat. Zničení části ponorek bylo možno riskovati, poněvadž stále průtahy neutralů

a omezování velitelů ponorek v činnosti německou vládou zastavilo téměř v tomto období ponorkovou válku.

Plán byl schválen a operace určena na den 19. srpna. V 21 hodin 18. srpna vyplulo loďstvo z Jaderského zálivu. Ponorky rozděleny ve 3 skupiny, jež zaujaly vyčkávací postavení: vých. od Newcastle, vých. od mysu Flamborough a sz. od Fríských ostrovů. Vzducholodi vyslány jednak proti britskému pobřeží od ústí Temže po Edinburgh (4 zeppelin), aby na sebe přilákaly část loďstva, jednak k průzkumu v Severním moři asi na výši 57. rovnoběžky. (Údaje zeměpisné lze sledovati na kterémkoliv atlantu.)

Akce byla v brzkou Angličany zjištěna, zejména pozorováním čilé radiotel. činnosti německého loďstva před 18/VIII a rozluštěním zpráv klíčem, jež Anglie měla již od listopadu 1914. Příslušné rozkazy vydány odpoledne 18/VIII. Divise ze Scapy a Invergordon měly se za svtání 19. shromáždití východně od Aberdeen. Bitevní křižníky (Beatty) měly býti v téže době 20 mil na jih chráněny včejřem lehkých sil. Lehké jednotky z Harwich měly býti na výši Jarmouth 100 mil od pobřeží. Bylo ihned odesláno 25 ponorek na směrý příchodu nepřitele: 5 k Helgolandu, 8 sv. od Fríských ostrovů a 12 k Yarmouth a k ústí Tyně. Loďstvo vyplulo večer 18. srpna a obsahovalo 28 řadových lodí, 4 bitevní křižníky, několik desítek lehkých křižníků, asi 100 torpedovek kromě oněch 25 ponorek.

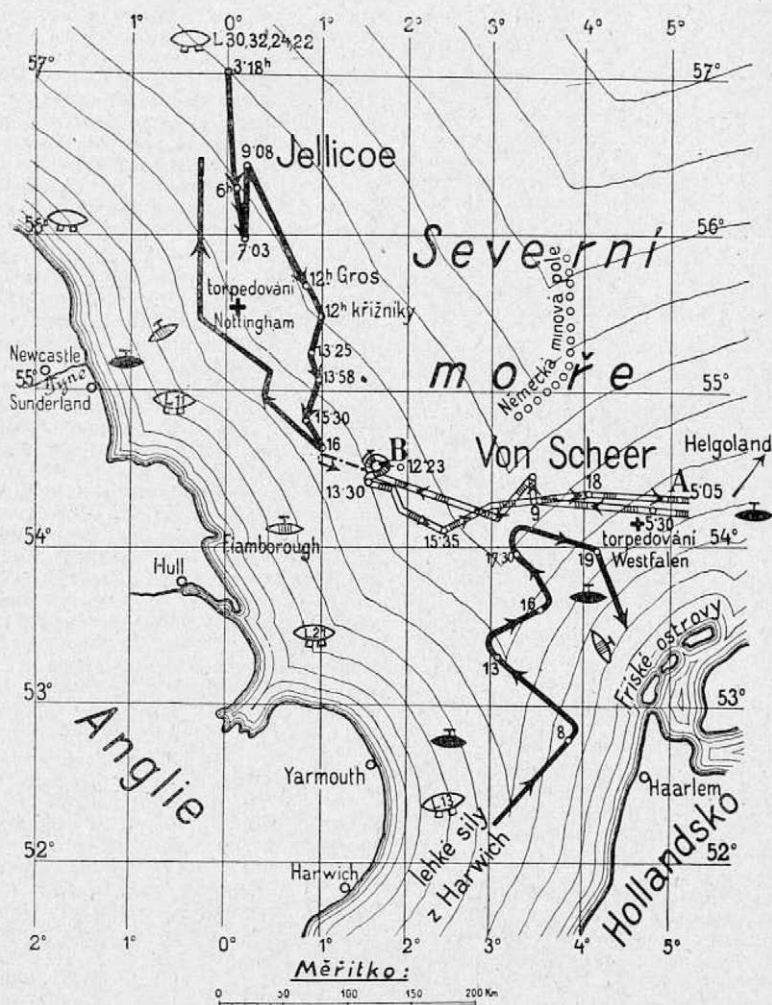
Von Scheer ponechal v přístavech málo rychlé a špatně vyzbrojené obrněné řadové lodí třídy „Deutschland“. Jeho síla se skládala z 16 moderních řadových lodí, z 2 bitevních a z 10 lehkých křižníků a asi z 50 torpedovek. V předvoji na 2 mile před gros byly dva bitevní křižníky (Moltke a Von der Tann), podporované řadovými loďmi Bayern, Kurfürst a Markgraf.

Vývoj událostí podává zřejmý náčrt. Třeba zdůrazniti, že operace ponorek nezpůsobily loďstvům valných ztrát — po jedné lodi u každé strany — a zejména Němce zklamaly úplně. Scheera náhoda jen zachránila od zničení celého loďstva. Hlavní rysy operací byly tyto:

V 5 hod. 5 min. zpozorovalo německé gros ponorku a vyhnulo se jí změnou kursu, zadní loď „Westfalen“ však byla zasažena torpedem a von Scheerem vrácena do přístavu. Na zpáteční cestě byla znovu bez úspěchu torpedována. Von Scheer postupně dostával od ponorek a vzducholodí zprávu o nepříteli, jež však nepodávaly jasněho obrazu. Loďstvo tedy pokračovalo ve svém směru.

Téměř v téže době — o 6. hod. byl německou ponorkou U-52 torpedován lehký křižník „Nottingham“, plující před křižníky Beattyho, a potopil se v 7 hod. 10 min. Současně s touto zprávou dostal Jellicoe radiogram od

3 min. kurs o 180° a plul plně 2 hodiny k severu. Až v 9 hod. 8 min. obrátilo se loďstvo opět k jv. Von Scheer neměl až do 13 hod. 22 min o nepříteli jiných zpráv. V tuto dobu hlásí vzducholod „L-13“ a v 13 hod. 30 min. po-

Operace v Severním moři 19. srpna 1916.
1:4,000,000.

- pohyby britského loďstva
- pohyby německého loďstva
- pohyby německých křižníků (předvoj)
- o 15:30 umístění gros loďstva v označenou hodinu

- ☛ vyčkávací postavení britských ponorek
- ☛ vyčkávací postavení německých ponorek
- ☉ prostory průzkumů Zeppelinů

admirality, udávající polohu německého loďstva, měl tedy dosti jasný přehled situace. Přes zprávu o ponorce však Jellicoe byl přesvědčen, že „Nottingham“ najel do minového pásma a aby se mu vyhnul, změnil v 7 hod.

tvrdí blíže holandského pobřeží přítomnost asi 60 lodí, mezi nimi i řadových. Von Scheer obrátil loďstvo na nepříteli a plul k jv. až do 15. hod. 35 min. Zeppelin pro bouři přerušil pozorování a von Scheer hlášených sil nenalezl.

Poněvadž nebylo již možno dosáhnouti před západem slunce Sunderlandu, nařídil Scheer návrat. Loďstva objeveného později Zeppelinem „L-11“ a k 18. hod. celou flotou spatřeného (z Harwichu) nemohlo býti pro malou rychlost německých lodí dosaženo — v 19 hod. 10 min. hlásil pak týž „L-11“ návrat tohoto loďstva k jihozápadu. Němci dostihli Jade bez překážek.

Zprávy po 15 hod. 45 min. oznamovaly přítomnost silného loďstva asi 60 mil od místa Němců ve 13 hod. 30 min. na cestě k jv. — o 16 hod. pak obrat tohoto loďstva k anglickým přístavům. Dostížení bylo nemožné pro vzdálenost a von Scheer neučinil žádných opatření. (Slo o Jellicoe.)

Jellicoe mířil od 9 hod. 8 min. k místu, kde bylo ve 12 hod. 33 min. (B) zaměřeno radiogoniometricky německé loďstvo, když před tím ztratil 4 hodiny vyhýbáním zdánlivým minovým polím a tím propásl příležitost odříznouti Němcům návrat. V 16 hod. nařídil Jellicoe návrat nemoha již von Scheera dostihnouti. Z průběhu události je zřejmý vliv „náhody“ v námořních operacích. 19. srpna zachránilo německé loďstvo před zkázou jen mylné hlášení „L-13“, jež pokládala síly z Harwichu za část hlavního loďstva a tím přiměla von Scheera k změně kursu, jenž by jej byl jinak vedl přímo vstříc flotě Jellicoeově a uvedl mezi čelísti kleští. Na straně německé vidíme nedostatek zpráv přes součinnost 8 vzducholodí. Jellicoe ukázal opět svou nerozhodnost (z bitvy u Jutska) a opatrnost, již lze konečně pochopiti. Zničení německého loďstva nemohlo nic změnit na prováděné blokadě Němce, kdežto otřesení britské námořní síly, i kdyby bylo bývalo loďstvo von Scheerovo zahubeno, mohlo znamenati zeslabení nebo i znemožnění blokády. Nečinnost německého námořnictva v dalším průběhu války potvrdila to úplně.

G. Manisco: Meteorologie na výstavě věd ve Florencii.

Navazuje na meteorologické oddělení na florentské výstavě podává autor přehled dějin této vědy a organizaci povětrnostní služby v italské armádě a loďstvu. Uvádí popis a fotografie nejdůležitějších pomůcek a přístrojů a seznamuje čtenáře s činností některých důležitých meteorologických stanic.

Theoretickému výcviku jsou věnovány dva náměty doprovázené vý-

seky map a náčrty. První řeší útok pěšího praporu v horách, druhý je věnován studiu činnosti lehkého děl. od šířky 75mm, podporujícího předvoj ve fázi přezkoušení dotyku a zahajovacího boje divise.

E. Cotronei pojednává v stati: Desítiletí kolonií o rozdělení německých kolonií v Africe a Pacifiku a území tureckých na velké spojenecké mocnosti. Zdůrazňuje, že Anglie a Francie nedodržely Londýnský pakt z 26. dubna 1915 a nerozdělily kolonie rovnoměrně. Z celkových kolonií německých dostala:

Anglie	1,896.940 km ² a 6,965.265 obyv.
Francie	761.000 km ² a 3,516.825 obyv.
Belgie	54.000 km ² a 4,300.000 obyv.
Japonsko	3.000 km ² a 230.000 obyv.

Italie byla odbytá po mnohých nocích až v r. 1925 připojením asi 85.000 km² Somalska s několika tisíci domorodců.

C. Cesari: Otázka mandžuská.

Po národopisném úvodu líčí autor ruské vnikání do Mandžurie a střetnutí se zájmy ruskojaponských válek 1904—5. Bolševici po slavnostním vzdání se práv exterritoriality v Číně byli v r. 1924 nuceni uzavřít smlouvu o dopravě na mandžuské železnici, jejíž známé nedávné zabránění mandžuskou vládou vedlo k dnešním udolostem. Zatím co Amerika žárlivě střídá japonskou expanzi na východě a ostatní velmoci jsou spíše diváky, jest Japonsko v situaci málo záviděníhodné. Nemůže sympatisovati s Ruskem, aby nezesílilo jeho posici na východě a nechce podporovati Čínu, aby vítězství nacionalistické strany nad Ruskem nemělo v budoucnosti podobnou odezvu na japonské zájmy.

Adarté: Struktura nové Evropy.

Časopis zahajuje Polskem serií článků o politických hranicích evropských států, jež doplňují postupně uveřejňované studie gen. de Ambrosia o hranicích vojenských. Autor si všímá jednání mírových konferencí a obtížných národnostních problémů, jež vedly na mnoha místech k plebiscitům.

V stati „Vojenská fotografie“ dává G. Bottai technické pokyny amatérům-vojákům po vyložení základních poznatků v 8. čísle téhož časopisu. (Příště dále.)

Škpt. Frant. Bürger.